

ΦΟΙΒΟΣ

ΕΠΙΜΗΝΙΟΣ ΣΥΓΓΡΑΦΗ

ΠΕΡΙ

ΤΗΣ ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΥΓΙΕΙΑΣ

ΤΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΗΣ ΥΓΙΕΙΝΗΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΠΡΟΧΕΙΡΟΥ
ΟΙΚΙΑΚΗΣ ΙΑΤΡΙΚΗΣ ΕΝ ΕΛΛΕΙΨΕΙ ΙΑΤΡΟΥ

ΥΠΟ

ΙΩΑΝΝΟΥ Π. ΠΕΡΔΑ

Έτησια συν. προπλ. φ. 5. Διὰ τὸ ἔξωτ. 5.50 μετὰ τοῦ Παραφοίτου καὶ Ἠλίου

ΕΤΟΣ ΙΗ'. — Ἐν Ἀθήναις τῇ 1 Ἰουνίου 1896. ΑΡΙΘ. 6

ΥΓΙΕΙΝΑ ΑΝΑΛΕΚΤΑ

Κάρδαμον.

Κατ' Ἀριστοτέλη τὸ κάρδαμον εἶνε ἐμμηναγωγόν (προβ.)
Κατὰ δὲ Διοσκουρίδην αἱ σπόροι αὐτοῦ ἐκτινάσσουσι τὰς ἐλμι-
θας, εἰσὶ σπληνότικτοι· ἔθεν ὠφελούσιν ὡς καὶ ἡ πύα αὐτοῦ κατὰ
τοῦ χρόνιου διαλείποντος πυρετοῦ· διὰ τοῦτο αἱ Πέρσαι ἔσθιον τὸ
κάρδαμον ὡς ὄψον (προσφάγι). (Ξενοφ. κ. φ.) Εἰσὶ ἐμμηναγωγοί
καὶ ἐπιφέρουσιν ἐκτρωσιν, διεγείρουσι τὰ παραγωγικὰ ὄργανα.

Τὸ ὄργανον καὶ τὸ εὐζώμιον (τὰ ρούκα) ὁμοίαν δύ-
ναμιν τῷ καρδάμῳ ἔχουσιν· ὁ ζώμιος αὐτῶν, ἢ τὸ βάρμα αὐ-
τῶν θεραπεύει τὴν τριχόρροϊαν· ἐπὶ καυόμενα παρέχουσι θυμι-
αμα, τὸ ὁποῖον ἀποδιώκει τὰ ἐρπετά. Ἐπὶ ἐσθιόμενα ἔχουσι
δύναμιν μικροτέραν.

Κάπαρος.

Ὁ Διοσκουρίδης ἀναφέρει πολλὰ ὀνόματα ταύτης· ἐσθίεται
ταριχευτὴ (τουρσί)· εἶνε κακοστόμαχος, διψώδης, ὁ καρπὸς αὐτῆς
ἔθεωρεῖτο ὡς σπληνότικτος. Τὸ σπέρμα αὐτῆς εἶνε ἐμμηναγωγόν
κατὰ τὴν Ἰατρὸν Ζώπηναν (Ὀριβ.) Οὐ βραδίως φύεται ἐν τῇ γε-
ωργημένῃ γῆ (Ἀριστ. πρ.)

1 ΙΟΥΝΙΟΥ 1896.

Ανθοκράμβη.

Κοινώς καλεῖται **κουνουπίδι**, καρναμπίτι, βοτανικῶς καλεῖται Brassica Cauliflora, Botulrytis chou fleur. Ἐχει πολλὴν ζάχαριν ἐπὶ τῶν ἀκρῶν. Ἄγνωστον παρὰ τοῖς ἀρχαίοις.

Μάππα (choel hommé): αὕτη ἔχει τὸ ζάχαρον εἰς τὰ φύλλα. Καλεῖται καὶ **σφαιροκράμβη** ἄγνωστος παρὰ τοῖς ἀρχαίοις.

Τὰ **κοκκινγοῦδρα** (chou rano) ἔχουσι τὸ ζάχαρον εἰς τὸν κορμόν.

Τὸ **μαμπολάχανον** (chou navel) ἔχει τὸ ζάχαρον εἰς τὰς ρίζας. Τὸ λάχανον τοῦτο ὁ Πλίνιος θεωρεῖ βλαπτικὸν εἰς τοὺς νεφροὺς.

Ἐν γένει πάντα τὰ ρηθέντα λάχανα εἰσι δύσπεπτα καὶ βραδέως χωνεύουσι. μέχρι 9 ὥρας, παράγουσι εἰς τὸν στόμαχον καὶ τὰ ἔντερα θειοῦχον ὑδρογόνον, διότι ἐμπεριέχουσι οἶτον, τὸ ὁποῖον ἐξερχόμενον παρέχει βαρεῖαν ἀποφορᾶν. Τὸ δὲ στόμα παρέχει δασύδην δαμῆν.

Ἡ πόσις ῥητινίτου εἶνε κατάλληλος, διότι ἡ ἐν αὐτῇ τερεθινθίνη διευκολύνει τὴν πέψιν καὶ αὔξει τὴν ἐκκρίσιν τῆς χολῆς τῆς πρὸς τὴν πέψιν συντελοῦσας καὶ καταργεῖ τὴν δυσκοιλιότητα. Τὰ δὲ οἰνοπνευματώδη ποτὰ εἰσὶν ἐπιβλαβῆ.

ΠΡΟΧΕΙΡΟΣ ΝΟΣΟΛΟΓΙΑ ΚΑΙ ΘΕΡΑΠΕΥΤΙΚΗ

ΠΕΡΙ ΑΙΜΟΡΡΟΪΔΩΝ

Προφύλαξις.

Ἄμα φανῆ ἐπὶ ἀφεδρῶνος κνισμὸς (φαγοῦρα) καὶ θερμότης γενέσθωσαν πλύσεις διὰ ψυχροῦ ὕδατος ἐπὶ τοῦ ἀφεδρῶνος.

Ἀποχὴ ἐκ τροφῶν φυσιοποιῶν, οἶον σαπρίων, ἡμέρων λαχάων, κουνουπίδιων, μαππῶν (σφαιροκράμβων). Τροφή ἐκ κρέατος προβαίου, αἰγείου, ὄρνιθος.

Πάντα τὰ ἡμέρα ὡς καὶ τὰ ἄγρια λάχανα εἰσι πολλῶν εἰδῶν: ἐκ τῶν ἀγρίων προτιμώτερά εἰσι τὰ μυρόνια, οἱ ζιχοί, οἱ βολβοὶ κλπ.

Ἐκ τῶν ἡμέρων οὐδὲν σχεδὸν εἶνε ὠφέλιμον ἐκτὸς ἄλλων

περιπτώσεων πρέπει νὰ τρώγονται μετὰ κοκκινωπετέρας ἵνα μὴ παράγωσιν ἐν τοῖς ἐντέροις πολλὰ ἀέρια.

Θεραπεία.

Ἡ μέθοδος τῆς θεραπείας γίνεται κατὰ τὰ αἷτια. Ἐὰν αἱ αιμορροῖδες προέρχωνται ἐκ πληθώρας, τότε ὁ πάσχων σὺν τοῖς ἄλλοις αἰσθάνεται καρυβαρεῖαν, ἐνίοτε καλμούς τῆς καρδίας καὶ πόνους ἐπὶ τῶν ὑποχονδρίων (λαγαρῶν). Ἐν τῷ αὐτῇ περιπτώσει ὠφελεῖ μικρὰ φλεβοτομία τοῦ δεξιῦ βραχίονος ἐκ δρ. 56 ἢ 60 αἵματος. Τὸ αἷμα τοῦτο ἐξερχόμενον τῆς φλεβῆς εἶνε παλὸν ἐρυθρὸν τοῦ συνήθους. Πιπτηγὸς παρέχει ἄγκον μείζονα τοῦ δέοντος. Δοσὴν καθάρσιον καὶ μάλιστα εἴταν ὑπάρχῃ δυσκοιλιότης.

Πόσις σομάδας, πορτοκαλάδας, βουσσινάδας.

Ἐὰν μὴ ὑπάρχῃ γενικὴ πληθώρα ὠφελεῖ ἡ ἐμφορὴ τοῦ ἀφεδρῶνος ψυχρῆ ὕδατι πρωὶ ἢ ἑσπέρας ἢ μόνον τὸ ἑσπέρας. Ἐὰν τὸ ἀποτέλεσμα ἦ μακρὸν, τότε ἀντὶ τοῦ ὕδατος ἔστω τὸ μολυβδόνηρον.

Ἐὰν ὑπάρχῃ διάθεσις πρὸς ροὴν τοῦ αἵματος τότε πρέπει νὰ προκληθῇ αὕτη διὰ τῆς ἐπιθέσεως περὶ τὸν πρωκτὸν 5 ἢ 8 μικρῶν βδέλλων.

Ἐὰν οἱ πόνοι ᾖσι σφοδροὶ καὶ πολλὰ ἀέρια εἰσὶν ἐν τοῖς ἐντέροις, πόσις χαμαιμήλου ἐγγύματος μετὰ γλυκανίσου.

Ταχέως ταῦτα θεραπεύει ἡ κάτωθι πόσις.

Α. ὕδατος γλυκανίσου	δρ. 10
» ἡδυόμου	» 5
» κίτρου	» 10
σεραπέου ἁπλοῦ	» 5
λαυδάνου Σίδωναμ.	σταγ. 15
θεικοῦ αἰθέρος	» 25
μ. κ. τ.	

Χρήσις. Τὸ ἤμισυ ἀμέσως διὰ μιᾶς καὶ εἰ μὴ παύσῃ τὸ πάθος μετὰ 1/4 ὥρας καὶ τὸ ὑπόλοιπον.

ΠΕΡΙ ΠΛΕΥΡΙΤΙΔΟΣ ἢ ΠΛΕΥΡΙΤΟΥ

Ἐκαστος τῶν δύο πνευμόνων περικαλύπτεται κατὰ τὴν

ἔξω κυρτήν ἐπιφάνειαν αὐτοῦ δι' ὑμένος πανταχόθεν κεκλεισμένου ἐν εἴδει ἀσχοῦ, προσκεκολλημένου ἐπ' αὐτῆς καὶ ἐπὶ τῆς πλευρικῆς χώρας. Ἡ ἔσω ἐπιφάνεια αὐτοῦ εἶνε λεῖα καὶ ἐκκρίνει ὀρρώδεις ἀτμούς, ἕνα διατηρῆται γλύσχροα καὶ διαστέλλεται καὶ συστέλλεται διὰ τῆς ἀναπνοῆς τοῦ πνεύμονος. Ἡ κίνησις αὕτη γίνεται διὰ τῶν πλευρῶν τοῦ θώρακος, αἵτινες κατὰ μὲν τὴν ἐκπνοὴν ἀνοψοῦνται καὶ εὐρύνουσι τὸν θώρακα καὶ ὁ πνεύμων διαστέλλεται κατὰ δὲ τὴν ἐκπνοὴν ταπεινοῦνται καὶ σμικρύνουσι τὴν χωρητικότητά τοῦ θώρακος ὁ δὲ πνεύμων συστέλλεται. Αἱ κινήσεις αὗται γίνονται διὰ τοῦ ὀδοντωτοῦ μυῶς τοῦ θώρακος, ὅστις συστέλλεται καὶ διαστέλλεται ἐν τῇ ἀναπνοῇ καὶ ἀνοψώνει καὶ ταπεινεῖ τὰς πλευράς.

Ἡ ἐσωτερικὴ ἐπιφάνεια τοῦ πλευρικοῦ ἀσχοῦ συμβαίνει ἐνίοτε νὰ φλογισθῇ, ἡ δὲ φλόγισις αὕτη καλεῖται **πλευριτίτις**.

Πρόερχεται αὕτη ἐκ πολλῶν αἰτίων. Ἐκ κτυπήματος κατὰ τῶν πλευρῶν διὰ γρόνθου ἢ σκληροῦ ἄλλου σώματος. Ἐκ καταπτώσεως τοῦ σώματος καὶ προσκρούσεως τῶν πλευρῶν ἐπὶ σκληροῦ σώματος καὶ, ὅπερ τὸ σὺνηθες, ἐκ περιψύξεως τοῦ θώρακος ἐξ ἀέρος ψυχροῦ καὶ ὑγροῦ. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει συστέλλονται οἱ πόροι τοῦ δέρματος καὶ παύει ἡ ἀθόλος διαπνοή, ἥτοι παύει ἡ διὰ τῶν πόρων τοῦ δέρματος ἐκπομπὴ τῶν ἀτμοειδῶν περιττῶν ὕλων ἐκ τοῦ σώματος. Τὰς ἀτμώδεις ταύτας περιττὰς ὕλας ἡ φύσις δὲν ἀνέχεται νὰ μένωσιν ἐντὸς τοῦ διοργανισμοῦ καὶ πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον τὰς μεταφέρει εἰς τὴν ἐγγυτέραν ἐπιφάνειαν, ἥτις εἶνε ἡ τοῦ πλευρικοῦ σάκκου, καὶ ἐντὸς αὐτῆς διαχύνει τούτους εἰς ὑγρὴν κατάστασιν.

Συμπτώματα.

Ὁ πάσχων ἐν πρώτοις αἰσθάνεται φρικτίαν (ἀνατριχίαν ἢ κρυάδαν), κατόπιν διαδέχεται ταύτην θερμότης.

Τότε πρέπει ὁ πάσχων νὰ ἐντρίψῃ τὸ μέρος τοῦτο σφοδρῶς καὶ νὰ ἐπιθέσῃ θερμὸν μάλλινον βρασιμα, νὰ πίνῃ θερμὸν ποτὸν, πόντζι, τσάι, ἔγχυμα, χαμαιμήλιον κλπ. νὰ καλυφθῇ καλῶς ἵνα ἴδωσιν τὸ σῶμα θερμανθῇ, καὶ τότε μετ' ὀλίγον συνήθως διάλυται τὸ πάθος.

Ἐὰν ταῦτα μὴ γίνωσιν ἐπιφαίνεται πόνος ἐπὶ τῆς πλευρικῆς χώρας κατ' ἀρχὰς συγκεχυμένος, κατόπιν συγκεντροῦνται ἐπὶ δύο ἢ τριῶν πλευρῶν, ὁ ὅποιος διὰ τῆς τῶν δακτύλων πι-

σεως αὔξεται. Συνάμα ἐπισυμβαίνει βῆξ ὀδοντηρὴ κατὰ τὴν ἀναπνοὴν, διότι ὁ ὀδοντωτὸς μῦς εἶνε φλογισμένος.

Πρὸς θεραπείαν τούτων ποιήσον ἐπαλοιφὰς δι' ἐλαίου ἀμυγνιούχου πτε πόσιν θερμὴν ἐξ ἐγγύματος ἀκτῆς (κουφεζυλάας), ἐπιθεῖς κατάπλασμα ἐξ ἀνθέων αὐτῆς ἐπὶ τῆς ἀλγούσης χώρας, πτε ποτὸν θερμὸν ἐκ τιλίου καὶ διατῆρει καλῶς κεκαλυμμένον τὸ σῶμα.

Τὴν ἐπιούσαν **δευτέραν** ἡμέραν ἐπιθεῖς ἐπὶ τοῦ ἀλγούστος μέρος 5 ἢ 6 βδέλλας μικράς καὶ ἀφ' οὗ πέσσει μὴν ἐπιθέτης κατάπλασμα, οὔτε ἄλλο τι ὑγρὸν, διότι αἱ πληγαὶ τῶν βδέλλων ἀπορροφοῦσιν ὑγρὸν, ἐξ οὗ ἐπέρχεται φλόγισις ἐρύσειπιατώδης· ἀλλὰ ἐπιθεῖς πανίον λευκὸν ἵνα ἀπορροφήσῃ ὀλίγον εἶτι αἷμα, εἶτα ἐπιθεῖς αἱμοστατικὸν τι ἵνα μὴν ἐξακολουθήσῃ ἡ αἱμορροή. Αἱμοστατικὸν εἶνε ἡ ἐπιθεσις ἀγαρικῶ (τακας), ἱστός ἀράχνης, αἰθάλη (καπνὸς τοῦ καπνογωγοῦ) κλπ.

Ἐν τῇ **δευτέρῃ** ταύτῃ ἡμέρᾳ ἐπέρχεται πυρετός· ὁ σφιγμὸς εἶνε πλήρης καὶ ταχύς, ἡ γλώσσα λευκὴ, δίψα καὶ βῆξ ξηρὰ ἐπάδυνος. Τῆς ἀναπνοῆς δυσχερῶς γιγνομένης, τὸ ἐν ταῖς πνεύμασι αἷμα οὐ καλῶς κυκλοφορεῖ, ἐπέρχεται καὶ κεφαλαλγία. Κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην ἀρχεται ἡ ἐκκρίσις ὀρρώδους ὑγροῦ ἐντὸς τοῦ πλευρικοῦ σάκκου. Ἡ δύσπνοια ἀναλόγως τοῦ ἐν αὐτῷ ποσοῦ ὑγροῦ αὔξεται· ὁ πυρετός αὔξεται πρὸς τὸ ἐσπέρας καὶ κακουχία γεννᾶται ἐν νυκτὶ· ἡ βῆξ ἐξακολουθεῖ ἐπάδυνος, ξηρὰ ὡς ἐπὶ τὸ πολλὸν, ὡσαύτως καὶ τὰ ἄλλα συμπτώματα.

Κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην τεθῆτω ἐκδόριον ἐπὶ τῆς πλευρικῆς χώρας, καὶ ἐσωτερικῶς δοθῆτω καθάρσιον ὑδραγωγικὸν ἐκ θεικῆς μαγνησίας κλπ. Περὶ τὴν δειλὴν ἀφ' οὗ ἐνεργήσῃ τοῦτο δοθῆτω τὸ κάτωθι ἰατρικόν.

Α. πολυγέλακτος	δρ. 4
ρίζης νάρδου (βαλεριάνης)	» 2
σπόρων γλυκανίσου	» 2.
π. ἔγχυμα δρ. 25 πρόσθεσ πικραπίου (πεκακουάνης)	» 4
πικραπίου β. τολουτάνου	» 4
λαουδάνου Σινδανάμ.	στάγ. 8
θεικοῦ αἰθέρος ὀσμ.	» 10
μ. κ. τ.	

Χρήσις. Κατὰ ἡμέρας ἑβδὴν ἀνὰ μίαν κωπαλίαν μεγάλην. Πόσις σμαδάς καὶ πορτοκαλάδας. Ἐὰν δὲ ἡ δίψα ᾖ μεγάλη, πῶσις ἐγγύματος σπόρων λίνου. Τροφή ἕνα κρόκον ὡοῦ νεκροῦ.

Τὴν τρίτην ἡμέραν διατῆρει εὐκοιλιότητα.

Χρήσις τῆς ἐξῆς ἀλοιφῆς.

Λ, ἰωδούχου καλίου	κόκ.	20
ἐκχυλ. κωνείου	»	20
» εὐθαλίας	»	20
» οἴλου	»	10
ἀλοιφῆς σπέρματος κήτους	δρ.	4
μ. κ. τ.		

Ἐπάλοιρε τὸ ἀλγούν μέρος πρωὶ καὶ ἑσπέρας διὰ ποσοῦ ἐρεβίνθου ὄγκ. περίε τοῦ ἐκδορίου καὶ ἐπίβες τεμάχιον φλανέλλας.

Ἰσοτερικῶς δὸς τὸδε.

Λ, φλ. κίνης περουδιανῆς	δρ.	4
ρίζης νάρδου	»	2
σπόρ. γλυκανίσου	»	2
ποίησον ἀφιψιμέγχυμα	»	40
πρόσθετε Σιραπίου β. τολουτάνου	»	4
» ἱπεκακουάνης	»	4
βάμμ. βανιλίας	»	4
μ. κ. τ.		

Χρήσις. Κατὰ ὥραν ἀνὰ μίαν κωταλίαν μεγάλην.

Τροφή ἓνα κρόκον ὠοῦ.

Κατὰ τὸ τέλος τῆς τετάρτης πρὸς τὴν πέμπτην ἡμέραν γίνεται ἡ **τριώστη κρίσις** τῆς νόσου, καθ' ἣν ἂν ἡ φύσις ὑπερτερήσῃ, ὁ πυρετὸς ἐλαττοῦται ὡς καὶ τὰ ἄλλα συμπτώματα, ἐπέρχεται τότε ἐπίθρσις.

Ἐὰν μὴ καλῶς γείνη ἡ κρίσις περὶ τὸ μεσονύκτιον καὶ ὑπερισχύσωσιν οἱ πόνοι, ὁ πυρετὸς ἐξακολουθεῖ, ἢ πρὶν θεραπεία πρέπει νὰ ἐξακολουθήσῃ, παρεχομένης τροφῆς τῷ πάσχοντι ἐκ κρόκου ὠοῦ καὶ βοφήματος φιδῆ μετὰ ζωμοῦ κρέατος προβαίου ἢ ἄρνιθος. Κατὰ τὴν πέμπτην ταύτην ἡμέραν δὸς αὐθις τὸ ρηθὲν ἀφέψημα κίνης κλπ. Ἐὰν τὸ ἐκδορίον ἐληξεν, ἐπιτεθῆτω ἄλλο παρακείμενον.

Κατὰ τὴν **ἕκτην** ἡμέραν ἡ αὐτὴ θεραπεία.

Κατὰ τὴν **ἐβδόμη** ἡμέραν γίνεται ἡ **δευτέρα κρίσις** τῆς νόσου, ὅτε ἡ φύσις νικά καὶ ἀρχεται ἡ λήξις τῆς νόσου.

Ὁ πυρετὸς παύει ὡς καὶ τ' ἄλλα συμπτώματα· δοτέον τροφήν κρεατάδην καὶ πόσιν οἴνου κεκραμμένου, ἂν πίνῃ τοῦτον ὁ πάσχων.

Μετὰ τὴν ἐβδόμη ἡμέραν ἐξακολουθεῖ τὴν λήψιν πόσεως τῆς κίνης κλπ. κατὰ τὴν ρηθεῖσαν συνταγὴν καὶ τροφήν εὐπε-

πτος θρεπτικῆ διατῆρησις εὐκοιλιότητος· πρὸς τούτοις μετὰ τὸ φαγητὸν ἐσθιέτω ὁ ἀναρρωνύων κομπόσταν ἐκ δαμασκίνων, ἔνθα ἐν τῇ βράσει πρόσθετε 4 δρ. φύλλα συναμικῆς· βέλτιόν ἐστι ἂν ἀντὶ σάκχαρις εἶνε μέλι πρὸς διατῆρησιν εὐκοιλιότητος.

Ἐν τῇ 14 ἡμέρᾳ γίνεται ἡ **τρίτη κρίσις** τῆς νόσου καὶ ἡ ἐντελής λήξις αὐτῆς. Εἰ δὲ μὴ ἀναφαινόνται πυρετώδη συμπτώματα, βῆξ κλπ. καὶ ὁ πάσχων διατρέχει ἐπισηαλή κατάστασιν πρὸς ἄλθρον μέχρι τῆς 21 ἡμέρας, μεθ' ἣν ἐπιφαίνονται συμπτώματα φυσικὰ, ἀλλ' οὐκ ἐστι φθίσις.

Ἐν συνόλῳ εἰπεῖν ἅμα διαγνωσθῆ ἡ νόσος ὁ πάσχων μενέτω κλινῆρης θερμῶς κεκαλυμμένος. Πινέτω σομάδαν, πορτοκαλλάδαν ἢ ἐγγύμα ἀκτῆς (κουφοξυλαίας) ἀποχὴ τροφῆς, ἐκτός ὀλίγου ζωμοῦ κρέατος· δοθήτω καθάρσιον λαξατίθα καλούμενον, ἢ διάλυσιν θειϊκῆς μαγνησίας δρ. 12 μετὰ 4 θειϊκῆς σόδας, ὕδατος δρ. 80, ἐποῦ λεμονίου δρ. 2 ἕως 4, σακχάρου δρ. 4. Τὸ ὑγρὸν πίνει ὁ πάσχων ἐντός 1½ ὥρας. Μετὰ τὴν ἐνέργειαν ἐπέρχεται δίψα· ἀλλ' οὐ χρὴ πίνειν ὑγρὸν· μονοὴ ἢ γλῶσσα νὰ ἐμβρέχεται διὰ τῶν ρηθέντων ποτῶν. Ἐπὶ τοῦ ἀλγούντος μέρος ἐπιτεθῆτωσαν 5 ἢ 6 βδέλλαι μικραὶ καὶ μετὰ τὴν πτώσιν τούτων μὴ ἐπιτεθῆτω κατάπλασμα οὔτε ἄλλο ὑγρὸν ἀλλὰ ξηρὸν πνίον (πανίον) πρὸς ὀλίγην ἀπορρόφησιν αἵματος. Ἐπιτεθῆτω τεμάχιον φλανέλλας ἓνα διατηρητῆς θερμότης, ἀφ' οὗ παύσῃ ἡ ῥοή τοῦ αἵματος.

Ἡ πλευρίτις συγγέεται ἐνίοτε μετὰ τῆς πνευμονίας ἐκ τῆς ταυτότητος τῶν πόνων· ἀλλ' εἰς μὲν τὴν πνευμονίαν εἶνε βαθύς ὁ πόνος, ἐν δὲ εἰς τὴν πλευρίτιδα εἶνε ἐπὶ τῶν πλευρῶν.

Ἐν τῇ πνευμονίᾳ ὁ βῆξ εἶνε ὑγρὸς καὶ ἀποχρέμονται πολλὰ φλέγματα καὶ αἱματόφυρτα.

Συγγέεται ἐνίοτε καὶ μετὰ τῆς ρευματικῆς πλευροδύνης, τῆς δξείας, καθ' ἣν φλογίζεται ὁ ὀδοντωτὸς μῦς καὶ ἐπωδύνας καὶ δυσχερῶς ἔχει ὁ πάσχων ἀνευ πυρετοῦ. Ἡ ἐπίθεσις 6 ἢ 8 βδέλλων ἐπ' τῆς ἀλγούσης χώρας καὶ ἡ πόσις θερμοῦ ποτοῦ ταχέως διαλύει τὴν νόσον.

Ἡ πλευρίτις διαρκεῖ 7 μέχρις 14 ἡμερῶν, ὅτε ἡ νόσος διαλύεται ἀπορροφούμενου τοῦ ὄρου. Ἐνίοτε ἐν τῷ πλευρικῷ ἀσκή ἐκκρινόμενος ὄρρος εἶνε ἀφθονος καὶ δὲν ἀπορροφᾶται ὅλος καὶ τότε ἁμοιάζει τῇ φύσει, διότι ὁ πυρετὸς γίνεται συνεχῶς ἐξαπτόμενος· τὸ ἑσπέρας ἐπέρχονται πόνοι ἐπὶ τοῦ θώρακος συγκεχυμένως ἀναφαινόμενοι μετὰ τὴν 14 ἡμέραν μετὰ τῆς δυσκνοίας, ὁ

Περὶ ἐμβολιασματος τῆς ἐλαίας.

Ὁ ἐμβολιασμός γίνεται κατὰ δύο τρόπους. Καὶ ὁ μὲν πρῶτος τρόπος ὑποδιαιρεῖται εἰς 5 μέρη.

α.) Νὰ ἐκλέξη τις δύο κλάδους τῆς ἀγριελαίας τοὺς εὐρωσσοτέρους καὶ ἰσχυροτέρους, τοὺς δὲ λοιποὺς ν' ἀφαιρήσῃ, καθὼς καὶ πάσας τὰς παραφυάδας.

β'.) Νὰ κόψῃ διὰ πρίονος τοὺς δύο τούτους κλάδους 8—10 δακτύλους ἀνωθεν τῆς βάσεως, καὶ ἐπὶ τῆς φλοιᾶς ἐκάστου νὰ χαραῖξῃ διὰ τοῦ ἐμβολιαστηρίου τὸ πλάγιον ἦτα (□).

γ'.) Ν' ἀνασηκώσῃ διὰ τῆς γλυφίδος τὰ χεῖλη τῆς καθέτου γραμμῆς τοῦ ἦτα καὶ νὰ θέσῃ δίφθαλμον τετράγωνον τεμαχίον φλοιῶν καλλιελαίας, γνωστῆς διὰ τὴν εὐκαρπίαν της, προσέχων ὥστε αἱ δύο παράλληλοι καὶ ὀριζόντιαι πλευραὶ νὰ ἐφαρμοσθῶσιν ἀκριβῶς πρὸς τὰς δύο παράλληλους πλευρὰς τοῦ σχήματος δηλ. ὁ δίφθαλμος φλοιῶν τῆς καλλιελαίας ν' ἀποτελῇ τὸ σχῆμα τοῦτο

δ'.) Νὰ καλύψῃ τὸ τεθὲν τεμαχίον τῆς καλλιελαίας διὰ τοῦ φλοιῶν τῆς ἀγριελαίας τοῦ διαχωρισθέντος κατὰ κάθετον γραμμὴν καὶ

ε.) Νὰ περιδέσῃ τοῦτο διὰ καταλλήλου δέματος καὶ νὰ ἀλείψῃ τὰς τομὰς τῶν κλάδων διὰ σθουινιάς, ζημιωθείας ἐν εἰδει ἀλοιφῆς.

Ἄν δὲ τὸ ἐλαιόφυτον τῆς ἀγριελαίας ἦν νέον καὶ ὁ κορμός αὐτοῦ λεῖος καὶ μὴ ὑπερβαίνων τὸ πάχος τοῦ βραχίονος, τότε, ἀφ' οὗ κόψῃ πάντας τοὺς κλάδους καὶ τὰς παραφυάδας, δεῖ νὰ ἐνθέσῃ δύο κεντράδια εἰς τὴν ἀκρὰν τοῦ στελέχους. Καὶ γενικῶς τὰ παχύφλοια καὶ ὑγρόφλοια φυτὰ τῶν ἐλαίων δεῖ νὰ ἐγκεντρίξῃ εἰς τὸν φλοιὸν, ὅπερ καὶ ἐμφυλίσματα λέγεται· τὰ δὲ λεπτόφλοια καὶ ξηρόφλοια εἰς τὸ ξύλον.

Ὁ δὲ δεῦτερος τρόπος ὑποδιαιρεῖται εἰς μέρη δύο.

α.) Νὰ τρυπήσῃ διὰ τρυπανίου πλαγίως τὸ στέλεχος ἢ τὸν κλάδον τοῦ δένδρου ἀκριβῶς εἰς τὸ κέντρον, χωρὶς ὅμως νὰ ἐγγίξῃ τὴν ἐντεριάνην (ψύχαν).

β'.) Νὰ ἐκλέξῃ ἐκ καλλιελαίας κλαδίσκον τοῦ αὐτοῦ πάχους τῆς ὁπῆς, τὴν ὁποίαν ἤνοιξῃ, τὴν δὲ ἀκρὰν τοῦ κλαδίσκου νὰ πελεκήσῃ κωνοειδῶς (σουβλιρῶς) καὶ νὰ ἐνθέσῃ ταῦτον εἰς τὴν ὁπῆν οὕτως, ὥστε νὰ ἐφαρμοσθῇ ἀκριβῶς (σφιγκτά) ὁ φλοιὸς πρὸς τὸν φλοιὸν.

Ὁ δεῦτερος οὗτος τρόπος ἦτο γνωστός εἰς τοὺς ἀρχαίους,

οἵτινες ἐτρόπων τὸ στέλεχος τῆς ἀγριελαίας ἀπὸ τὸ ἐν μέρος εἰς τὸ ἄλλο (πέρα, πέρα) καὶ ἔθετον ἀντιθέτως δύο κλαδίσκους ἐκ καλλιελαίας καλῶς ἐφηρμοσμένους, κόπτοντες τὸν ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν περιττεύοντα κλαδίσκον, παραλείποντες ὅμως δύο ὀφθαλμούς, ὡς προερέθη, καὶ ἀλείφοντες τὰς πληγὰς οὕτω καθίστων εὐκόλως ἐλαίας ἡμέρους καὶ πολυκάρπου.

Τὰ ἐγκεντρίζόμενα ἐλαιόδενδρα δὲν πρέπει νὰ μετακινῶνται καὶ νὰ μεταφυτεύωνται, ἂν δὲν παρέλθῃ ἐν τοῦλάχιστον ἔτος, διότι ὁ ἐγκεντρισμός ματαιοῦται· ἢ πρῶτον πρέπει νὰ μεταφυτεύωνται καὶ μετὰ παρέλευσιν ἑνὸς ἔτους νὰ ἐγκεντρίζωνται.

ΘΥΜΑΡΗ

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΜΟΥΣΙΚΗΣ

Ἐπὶ παναρχαιοτάτης ἐποχῆς οἱ κάτοικοι τῆς Ἑλλάδος ἐμίλουν ὑπὸ μουσικῶν ῥυθμῶν. Πᾶσα λέξις ἐπροφέρετο εὐκρινῶς μετὰ ἰδίου ἤχου, καὶ πᾶσα φράσις ἐγένετο μελωδικῶς. Ἐπειτα ἐκ τούτου ἐτι κατὰ τὸν τρόπον τῶν ἐκφωνουμένων εὐκρινῶς τῶν λέξεων ἀποτελεῖτο οὕτω ποίησις διακρινομένων τῶν φθόγγων καὶ τῶν πνευμάτων.

Προϊόντος τοῦ χρόνου ὁ πολιτισμὸς ἐτροποποιεῖτο καὶ κατ' ὀλίγον τὸ ποιητικῶς καὶ μουσικῶς ἐκφράζεσθαι καὶ ἤλαττο, ὥστε ἐπὶ Φερεκύδου τοῦ διδασκάλου τοῦ Πυθαγόρου ἤρξατο ἡ περὶ τῆς ἔκφρασις, ἀνευ διακρίσεως μουσικῶν λέξεων καὶ φράσεων, ἐπεκράτει δὲ περὶ τῆς γλώσσης, διὰ τοῦτο καὶ ἐδιδάσκετο ἡ ποιητικὴ ἀρχαία γλῶσσα. Ὁ Ἀριστοτέλης καὶ ὁ Πλάτων εἰς τὸν Τίμμεον πολλά περὶ τούτου διαλαμβάνει, ὡσαύτως καὶ ὁ Πλούταρχος καὶ ἄλλοι.

Ἡ τῆς παρουσίας ἐποχῆς Εὐρωπαϊκῆ μουσικῆ διαφέρει μεγάλως τῆς Ἑλληνικῆς.

Ἡ Εὐρωπαϊκῆ ἔχει τὴν συμφωνίαν πολλῶν φωνῶν ἢ διαφόρων ὀργάνων, ἀνευ εὐκρινῶς προφορᾶς λέξεων καὶ φράσεων· τέρπει μόνον τὴν ἀκοήν, οὐδὲν διεγείρουσα τὸ νευρικὸν σύστημα, τὰ πάθη τῆς καρδίας καὶ τοῦ πνεύματος. Προέρχεται ταῦτο ἐκ τοῦ κλίματος, εἰς τὰ ψυχρὰ τὰ χεῖλη τοῦ στόματος ἐκ τοῦ ψύχους δυσχερῶς κινοῦνται καὶ ἡ φωνὴ ἐξέρχεται ἐκ τοῦ λάμψος. Εἰς τὰ θερμὰ ἐκ τῶν χειλέων.

Ἡ Ἑλληνικὴ ἀπαφεύγει τὴν πολυφωνίαν καὶ πολυόργανον συμφωνίαν· ἔχει τὴν ἑκφρασίαν λέξεων καὶ φράσεων εὐκρινῶς μετὰ μελωδίας· διεγείρει τὸ νευρικὸν σύστημα, ἐξάπτει τὰ αἰσθημα-
τα τῆς καρδίας, τὴν φαντασίαν καὶ ἐνθουσιᾷ ἢ ταπεινῶς.

Ἡ Εὐρωπαϊκὴ ἀρμύζει εἰς ψυχρὰ κλίματα, ἐνθα τὰ νεύρα οὐ πολὺ εὐαίσθητὰ εἰσιν· ἵνα διεγερθῶσιν ἀπαιτοῦνται ἤχοι τρα-
χεῖς καὶ ἰσχυροὶ καὶ λίαν ὀξεῖς, ὡς εἰσιν οἱ διὰ τῶν σαλπίνγων καὶ τὰ ἄκρα τοῦ πιάνου. Οἱ τότε Ἀρκάδες καίτοι ἤριστουν ἐν τοῖς ἀγῶσι τῶν Πυθίων, ἐστερήθησαν τοῦ ἄθλου, διότι ἔβαλ-
λον διὰ σαλπίνγων παρεχουσῶν ἤχους τραχεῖς.

Ἡ Ἑλληνικὴ ἀπαιτεῖ ἤχους λεπτοὺς μαλακοὺς, μελωδι-
κοὺς· ἔχει βαθμοὺς οὐ πλέον τῆς μιᾶς καὶ ἡμισίας τῶν διαπα-
σῶν, ἐν ᾧ ἡ Εὐρωπαϊκὴ ἀνυψοῦται μέχρι τῶν τριῶν διαπασῶν.

Τὴν μελωδικὴν ἀρχαίαν Ἑλληνικὴν μουσικὴν μετὰ μικρῶν
διὰ τοῦ χρόνου τροποποιήσεων διετήρησαν οἱ Ἕλληνες, ὡς διε-
τήρησαν τὸν ἔθνησμον καὶ τὴν γλῶσσαν. Τοῦτο δὴλον γίνεται ἐκ
τῶν ἤχων τῶν ἀρχαίων ἐκκλησιαστικῶν ᾠμάτων, ὡς ἐστὶ τὸ
«**Ἀπόστολοι ἐκ περάτων συναθροισθέντες . . .**»
Οἱ δρεινοὶ Ἀρκάδες διατηροῦσι ταύτην, ὡς διατηροῦσι καὶ ἴθνη
καὶ ἴθιμα καὶ ἀγῶνας πεντάθλους ἐξ ἀρχαιοτάτης ἐποχῆς, ἄδον-
τες διὰ λέξεων εὐκρινῶς ἀκουσμένων καὶ ἔχουσῶν ἑναρμόνιον ἤχον.

Ἀπαιτεῖται Ἑλλην ἐγκρατής τῆς ἐγγχώριου μουσικῆς ὅπως
βυθίση καὶ συναρμολογήσῃ τοὺς ἄδομένους ἤχους, ὅπως γνωσθῇ
καὶ ἀνακαλυφθῇ κατὰ μέγα μέρος ἡ ἀρχαία μουσικὴ, ἵνα μελε-
τήσῃ ἐπισταμένως τὰ περὶ μουσικῆς τοῦ Ἀριστοτέλους, τοῦ
Πλάτωνος, τοῦ Πλουτάρχου καὶ ἄλλων καὶ ἐμβαθύνῃ εἰς τὸ
πνεῦμα τῆς Ἑλληνικῆς μουσικῆς. Τοιούτων ἀνδρῶν εἰσὶ στε-
ρεῖται ἡ Ἑλλάς.

Ἄτυχῶς οἱ τῆς ἐποχῆς ταύτης μουσικοὶ Ἕλληνες περιφρο-
νοῦσι τὴν ἐγγχώριον μουσικὴν, ἀπαξιοῦσι ταύτην καὶ χάνονται ἐν
τῇ Εὐρωπαϊκῇ μουσικῇ, διότι οὐδεὶς μουσικὸς Ἕλλην ἐπίσταται
τὴν ἀρχαίαν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν.

Ἐβρέθη ἐν Δελφοῖς ὁ ὕμνος τοῦ Ἀπόλλωνος μετὰ μουσικῶν
χαρακτήρων καὶ οἱ Εὐρωπαῖοι μετὰ πόθου ἀνησυχολήθησαν ἵνα
ἀνακαλύψωσι τὴν μολπὴν καὶ τὴν μελωδίαν. Οὐδεὶς φαίνεται
εἰσὶ ἐπέτυχε.

Ἐβρέθη ἄρτι ἐν τῇ Γαλλικῇ Βιβλιοθήκῃ χειρόγραφον ὑπὸ
τῶν τίτλων ὕμνος εἰς τὴν Μῦσαν Ἑλληνικῆς μουσικῆς μετὰ χα-
ρακτήρων μουσικῶν. Τοῦτου οἱ στίχοι ἦσαν οἷδε.

»**Ἄειθε μοῦσα μοῖ φίλη μολπῆς ὅ· ἑμῆς καί-
τήρχω ἀδρη δὲ πῶον ἀπ' ἄλλω ἑμᾶς φρένας
δονεῖται.**

»**Ἐκκαλέπεσα σοφά μου πῶν προκαθάγε τι
τερπνῶν καὶ σοφῆ μυστοδότα λα, τοὺς γινε Δῆλιε
πανάνου.**

»**Ἐὐμενεῖς παριστέ μοι.**

Ἔχει δὲ γράμματα ἐκκλησιαστικῆς μουσικῆς.

Καὶ ὁμοῦ καίτοι συνήλθον ἐν Ἀθήναις κατὰ τοὺς Ὀλυμπι-
ακοὺς ἀγῶνας οἱ ἐκλεκτότεροι μουσικοὶ τῶν ἐπαρχιῶν, οὐδεὶς
ἔβαλεν οὔτε μολπὴν, οὔτε ᾠδὴν, οὔτε ᾠσμα Ἑλληνικόν, οὔτε
τῶν ἀρχαίων τούτων ὕμνων, οὔτε τῶν τοῦ λαοῦ, οὔτε σύνθεσιν
εὐκρινῶς θουρλου τινος ἤχου πρὸς τιμὴν τῶν ἑορτῶν καὶ πρὸς
δόξαν τοῦ Γ. Ἀβέρωφ.

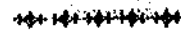
Καθ' ὅλας τὰς παρελθούσας ἐποχὰς ὑπῆρχον ἔξοχοι ποιηταί,
ποιῶντες ὕμνους καὶ παιᾶνας ἄδομένους παρὰ τοῦ λαοῦ. Νῦν δὲ
οὐδεὶς ἐφάνη, διότι οὔτε ποιηταὶ προσήκοντες ὑπάρχουσιν, οὔτε
μουσικοὶ εἰδήμονες.

Ἐνεκεν τῆς ἀδελτηρίας ταύτης οὔτε τὰ παριστανόμενα ἀρ-
χαῖα δράματα εὐδοκίμοῦσιν, οὔτε αἱ ᾠδαὶ τῶν χορῶν τέρπουσι,
διότι δὲν ἀκούονται εὐκρινῶς αἱ λέξεις ὅταν ψάλλωνται καθῶσον
ἔχουσιν εὐρωπαϊσμοῦ.

Κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην ἐν Ἑλλάδι μουσικὴ δὲν ὑπάρχει,
τὰ ᾠσματα τοῦ λαοῦ περιφρονῶνται, ἡ δὲ Εὐρωπαϊκὴ μουσικὴ
δὲν ἐννοεῖται, οὔτε διεγείρει αἰσθήματα. Τὸ πᾶν ἀποτελεῖ ὁ ψιτ-
τακισμὸς καὶ ὁ πιθηκισμὸς ἀνευ προοδευτικοῦ σκοποῦ.

Διὰ τοῦτο ὁ λαὸς ἐν ταῖς πόλεσιν, ἐνθα εἰσέχθη ὁ πιθηκι-
σμὸς εἰς τὰ τῶν Εὐρωπαίων, ἔχασε καὶ αὐτὴν τὴν ἐγγχώριον μου-
σικὴν, ἣν δὲν καταδέχεται ν' ἄδῃ, καὶ ψάλλει τραγυλαφικῶς
ἀνευ αἰσθημάτων καὶ χάριτος.

Ἡ τοιαύτη κατάστασις εἶνε καρκινωβατικὴ, ὡς εἶνε καὶ ἡ
τῆς ἐποχῆς ταύτης στοιχοργία, καθ' ἣν ἀμίλα γίνεται τίς νὰ
γράψῃ στοίχους ὑπὸ χυδαίαν γλῶσσαν, μὴ ἤδη λαλουμένην.

Περὶ αἰδοῦς.

Ἡ αἰδὼς εἶνε τὸ εὐγενέστερον αἰσθημα, τὸ ὁποῖον κοσμεῖ τὸν
ἀνθρώπον, καὶ ὡς κίβδηρος φυλάττει τὴν ἀρετὴν καὶ ἀποκρούει
πᾶν ὅ,τι βλάπτει καὶ προσκρούει ταύτην. Διὰ τῆς αἰδοῦς ὁ ἄν-

θρωπος προσφυλάττεται ἐκ πάσης ἀνηθίκου πράξεως. Εἰς τὸ θῆλυ φύλον ἡ αἰδώς εἶνε τὸ μέγιστον κόσμημα, καὶ ὁ ἰσχυρότερος φύλαξ τῶν καλῶν ἡθῶν· ἔχει τοσαύτην ἐπιρροήν, ὡς οὐδὲν ἄλλο ψυχικὸν αἰσθημα. Διηγούνται ὅτι τὸ πάλαι ἐν τινι τόπῳ ἑλληνικῷ αἱ γυναῖκες ἐκυριεύοντο ἐνδημικῶς ὑπὸ μελαγχολίας, ἐξ ἧς πύτοχειριάζοντο· ἡ Γερουσία τοῦ τόπου ἐκείνου, ἀφ' οὗ διὰ πολλῶν μέσων δὲν ἐκατάσθωσε νὰ ἐξαλείψῃ τὴν ἡθικὴν ταυτην νόσον, ἐδημοσίευσεν ψήφισμα, δι' οὗ διέταττεν ὅτι πάσης γυναικὸς αὐτοχειριασθείσης τὸ σῶμα θέλει ἐκτίθεσθαι γυμνὸν ἐν πλατείᾳ, καὶ οὕτω θέλει σύρεσθαι καθ' ὅλας τὰς δημοσιωτέρας ὁδοὺς τῆς πόλεως· οὕτω ταχέως ἐθεραπεύθη ἡ μονομανία αὕτη. Τὸ αἰσθημα τῆς αἰδοῦς ὑπῆρξεν, ὡς καὶ ὑπάρχει, τόσον ἰσχυρὸν, ὥστε κατενίκησε καὶ τὴν ὁρμὴν τῆς τοιαύτης μονομανίας. Ὁ φόβος τῆς αἰσχύνης ἰδίως εἰς τὰς τότε γυναῖκας ὑπερίσχυεν πλείοστον τοῦ θανάτου.

Ἀλλὰ καὶ εἰς τοὺς ἀνδρας μεγίστην ἰσχὺν εἶχε. Πολλὰ διηγήματα περὶ αἰδοῦς εἰς τοὺς ἀνδρας ὑπάρχουν, ἐν οἷς ἱστορεῖται ὅτι ὁ Κλειτόμαχος ὁ Παγκρατιστὴς τοσαύτην αἰδῶ εἶχεν, ὥστε καὶ κύνες συμπλεκόμενοι εἰς ἐξέλεπτε, μεγάλως ἐπιστέλλετο καὶ ἐν συμποσίῳ εἰς ἐγένετο λόγος περὶ αἰσχυρῶν ἀμείσιως ἀνεχώρει.

Ὁ περίφημος φιλόσοφος Ἀρχύτας δὲν ἀνείχετο οὔτε ν' ἀκούσῃ ἀναίδεις λέξεις. Μίαν φορὰν ὑπεχρεώθη νὰ εἴπῃ τοιαύτας, ἀλλὰ μὴ ἀνεχόμενος, ἔγραψε ταῦτα ἐπὶ τοῦ τείχους οὕτως ἔδειξεν ἐκεῖνο, ὥστε ἐβιάζετο νὰ εἴπῃ, δίχως νὰ τὸ προφέρῃ.

Ἀμα ἡ αἰδῶς ἐκλείψῃ, ὁ ἄνθρωπος ἐξοκέλλει εἰς ἀποτήματα διαφθορᾶς, δίχως νὰ τὸ αισθάνεται καὶ νὰ τὸ ἐπιθυμῇ. Ἡ ἑλλείψις τῆς αἰδοῦς ἐπιφέρει τὴν παράλογον κομψότητα, καὶ τὴν ὑπερβολὴν ἐκαίνην, ὥστε ἀποτελοῦσι τὸν μεγάλον συρμόν, καθ' ὃν ἡ ἀναίδεια θεωρεῖται ὡς καλὴ καὶ εὐγενὴς διαγωγή. Ἡ ἀναίδεια εἶνε ἡ μέγιστη ἡθικὴ νόσος, εἶνε ἡ μήτηρ τῆς κακοηθείας καὶ τῆς διαφθορᾶς· αὕτη ἔσον ὁ ἄνθρωπος ἡλικιούται, τόσον αὐξάνει.

Ἐυνή συνετή.

Κυρία τις ἐνάρετος παρεκλήθη ὑπ' ἄλλης ἵνα τῇ εἴπῃ πῶς κατάρθωνεν ἵνα εὕρισκεται εἰς ἁρμονίαν μὲ τὸν σύζυγόν της· πράττω, εἶπεν, ὅτι ἀρέσκει εἰς τὸν σύζυγόν μου, καὶ ὑπομένω ἀγογγύστως ὅτι δὲν μοι ἀρέσκει.

Ἡ κυρία αὕτη ἐξεπαιδεύθη εἰς τὰ ἐν Ἀθήναις ἐκπαιδευτήρια, τυχοῦσα διδασκαλίας ἐμφρονος, ἧτις κατήχει τὰ κοράσια εἰς τὰ τοῦ εὐτυχοῦς βίου. Ἐνδύεται κομψῶς, ὄχι πολυτελῶς. Οὐ παράκολουθεῖ τὸν συρμόν, ἀλλὰ διατηρεῖ καλαισθησίαν εἰς τὸ ἐνδύεσθαι. Ἀποκρούει τὴν χειραφέτησιν τῶν γυναικῶν, διότι, λέγει, ἡ χειραφέτησις εἶνε παράλογος καὶ ἀντικοινωνικὴ. Καταργεῖ τὸν οἰκογενειακὸν βίον καὶ ἐπὶ τέλους καταστρέφει τὸν εὐτυχεῖ βίον τῆς γυναικὸς μέχρι τέλους τῆς ζωῆς.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΧΑΟΥΣ

Τὸ χάος εἶνε ἀκατανόητον· δὲν ἔχει ὄρια, οὔτε ἀρχὴν, οὔτε τέλος. Δὲν ἔχει διαστάσεις, εἶνε πλήρες ἐκ τοῦ σκότους. Πρὸ αὐτοῦ ὑπῆρξε καὶ ὑπάρχει ὁ Θεός, τὸ πνεῦμα. Οὗτος ἐποίησε τὸ φῶς καὶ τὴν ὕλην ἐκ τοῦ μηδενός, ἐξ ἧς ἐποίησε τὰ ἐν τῷ χάσι σώματα. Οὗτος πληροῖ τὸ χάος καὶ εἶνε πανταχοῦ παρὼν καὶ τὰ πάντα πληρῶν, καὶ τὰ πάντα καθορᾶ καὶ διορίζει. Πνεῦμα εἶνε ὁ Θεός, ὁ ὅποιος ἐποίησε τὸν ἄνθρωπον κατ' εἰκόνα καὶ καθ' ὁμοίωσιν αὐτοῦ. Διὰ τοῦτο μόνος ὁ ἄνθρωπος ἔχει δημιουργικὴν δύναμιν. Εἰς τὰ ζῶα ἔδωκε μόνον τὴν ἐμφυτον δύναμιν τῆς διατηρήσεως τῆς ζωῆς περιοδικῶς.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΩΣ.

Τὸ πνεῦμα εἶνε θεία δύναμις· δὲν κατέχει χῶρον, εἶνε πανταχοῦ παρὼν καὶ τὰ πάντα πληροῦν· εὕρισκεται ἰδίως καὶ ἐν τῷ ἔγκεφάλῳ τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἐνεργεῖ διὰ τῶν ὀργάνων τῆς λειτουργίας τοῦ σώματος.

Τὰ ὄργανα τῆς λειτουργίας τοῦ σώματος συκρατοῦνται διὰ τῆς ζωϊκῆς δυνάμεως ἧτις ἐνυπάρχει μετὰ τῆς ζωϊκῆς ὕλης. Ἀμα ἐκλείψῃ ἡ ζωϊκὴ δύναμις παύει καὶ ἡ ζωὴ τοῦ σώματος.

Τὸ πνεῦμα ἐμφωλεῖται ἐν τῷ ἔγκεφάλῳ τοῦ μήπω μεμορφωμένου σώματος ἀναπτύσσεται ἀναλόγως τῇ ἀναπτύξει τῶν ὀργάνων καὶ ἀποτελεῖ τὸν νοῦν τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὰς δυνάμεις τοῦτου· τὸ πνεῦμα ἀντιλαμβάνεται διὰ τῶν αἰσθησέων καὶ κατὰ ἰδίαν διδάσκειν αὐτοῦ ἀναπτύσσει τὰς ἐνεργείας του.

Ἡ μελίων τέρψις.

Οὐδὲμία τέρψις ὑπάρχει μελίων εἰς τὸν λογικὸν ἄνθρωπον ἐκείνης, ἥ συναισθάνεται τὴν ἡδύτητα καὶ τὴν εὐφροσύνην ὅτι ἐν τῇ ζωῇ ὑπῆρξε κοινωφελής, δίκαιος, ἐνάρετος καὶ ἡ μνήμη τοῦ ἀνόματός του ἔσται ἀθάνατος. Οὗτος ἀποθνήσκει γαληνῶς καὶ χαρῆς.

Ἄλλὰ καὶ οὐδὲν εἶνε ἀλγεινότερον εἰς ἔχοντα συνείδησιν ὅταν θνήσκων ἀναμνησκηται τὰ κακὰ ἔργα αὐτοῦ, τὰς βλάβας καὶ ζημίας καὶ καταστροφάς, τὰ ὅποια ἔπραξεν ἐν τῇ ζωῇ. Οὗτος ἀποθνήσκει ἐν ἀγωνίᾳ καὶ ταραχῇ.

Ἡ μικροῦ χαρακτήρ.

Ἄκρισία καὶ ἀδιακρισία τοῦ καλοῦ καὶ ἀρμολοῦ ἐκ τοῦ κακοῦ καὶ ἀναρμολοῦ. Στέρησις γνησίας καὶ εὐλικρινοῦς ἀγάπης. Εἰς πάντας θέλει ν' ἀρέσκη. Οὐδέλλως συμμερίζεται τὰς διαθέσεις καὶ τὰ φρονήματα τοῦ θεωρουμένου φίλου, τοῦ ὁποίου τοῦς ἔχθρους συναναστρέφεται ἀδιακρίτως. Οὐδέλλως λυπεῖται διὰ τὰς ζημίας καὶ λύπας σχετικοῦ ἄλλου. Φιλίαν ἐγκάρδιον οὐκ ἔχει. Τὸ πᾶν συγκεντρώνει εἰς τὸ ἑαυτοῦ συμφέρον, μὴδὲν παραβλέπων ἢ θυσιάζων ὑπὲρ οὐδενὸς ἀνεῦ συμφέροντος ἔστω καὶ ποταποῦ.

Ὁ μικρόνους δὲν μένει ἐν εὐτυχίᾳ καὶ εὐδαιμονίᾳ· ἐπὶ τέλους καθίσταται ἄθλιος.

Εἶνε ἀπερίσκεπτος· ἔχει περιορισμένας ἰδέας, εἰς τὰς ὁποίας ἐπιμένει, οὐδέλλως ἐνδίδων εἰς τὴν λογικὴν· οὐδέλλως προνοεῖ, εἶνε φίλαυτος, δοκισσοφός, φυγαναγνώστης καὶ ἀφιλομαθής· παρακολουθεῖ τὰ αἰσθήματα τῆς καρδίας του καὶ περιορᾷ τὰ τοῦ νοῦς.

Οὗτος τὰ τέλη τοῦ βίου του ἔχει λυπηρά.

Ἡ μεγαλόνοος.

Περιστέλλει οὗτος τὰ τῆς καρδίας αἰσθήματα, καὶ ἀρχει ὁ νοῦς, ἡ ἐρῆ κρῖσις. Πᾶν ὅ,τι ὑπαγορεύει ἡ καρδία του, τὸ ὑποβάλλει εἰς τὸν νοῦν εἰς τὴν νοερὰν κρῖσιν καὶ εἴτα ἀποδέχεται αὐτό.

